

Fremsat den 27. januar 2016 af justitsministeren (Søren Pind)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere, lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, lov om international fuldbyrdelse af straf m.v. og retsplejeloven

(Overførsel af kompetence fra Justitsministeriets departement til anklagemyndigheden i sager om udlevering og fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser m.v.)

§ 1

I lov om udlevering af lovovertrædere, jf. lovbekendtgørelse nr. 833 af 25. august 2005, som ændret senest ved § 3 i lov nr. 428 af 1. maj 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 21, stk. 1, udgår »eller den, ministeren bemyndiger dertil,«.

2. Efter § 21 c indsættes:

»§ 21 d. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at rigsadvokaten, statsadvokaterne eller politidirektørerne kan udføre de beføjelser, der i denne lov er tillagt justitsministeren.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse efter stk. 1 eller i medfør af § 18 h, stk. 4, 1. pkt., herunder at afgørelserne ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.«

§ 2

I lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, jf. lovbekendtgørelse nr. 213 af 22. februar 2013, som ændret ved § 2 i lov nr. 1572 af 15. december 2015, foretages følgende ændring:

1. I § 54 indsættes som stk. 7:

»Stk. 7. Justitsministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse efter stk. 1, herunder at afgørelserne ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.«

§ 3

I lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 740 af 18. juli 2005, som ændret ved § 2 i lov nr. 428 af 1. maj 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 2, § 6, 2. pkt., og § 10, stk. 1, indsættes efter »justitsministeren«: »eller den, ministeren bemyndiger dertil.«.

2. I § 3, stk. 3, 1. pkt., og § 10, stk. 3, indsættes efter »Justitsministeren«: »eller den, ministeren bemyndiger dertil,«.

3. I § 10, stk. 4, indsættes efter »justitsministeren«: »eller den, ministeren bemyndiger dertil,«.

4. Efter § 12 a indsættes i *kapitel 5*:

»§ 12 b. Justitsministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse efter denne lov, herunder at afgørelserne ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.«

§ 4

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1255 af 16. november 2015, som ændret ved § 10 i lov nr. 1741 af 22. december 2015 og § 1 i lov nr. 1867 af 29. december 2015, foretages følgende ændringer:

1. I § 327, stk. 5, 3. pkt., ændres »§ 392, stk. 2,« til: »§ 392, stk. 3, og § 392 a, stk. 2,«.

2. I § 394, stk. 2, 1. pkt., ændres »§ 389, § 391 eller § 392« til: »§ 148 a, stk. 4, § 389, § 389 a, stk. 1, § 391, 392 eller § 392 a, stk. 2«.

§ 5

Loven træder i kraft den 1. maj 2016.

§ 6

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Lovens §§ 1 og 3 kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
  - 2.1. Behandling af sager om udlevering
    - 2.1.1. Gældende ret
    - 2.1.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
      - 2.1.2.1. Overførsel af kompetence
      - 2.1.2.2. Afskærelse af klageadgang
  - 2.2. Fuldbyrkelse af strafferetlige afgørelser
    - 2.2.1. Gældende ret
      - 2.2.1.1. Inden for Den Europæiske Union
      - 2.2.1.2. Uden for Den Europæiske Union
    - 2.2.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
      - 2.2.2.1. Overførsel af kompetence
      - 2.2.2.2. Afskærelse af klageadgang
  - 2.3. Kære
    - 2.3.1. Kære af afslag på fri proces
      - 2.3.1.1. Gældende ret
      - 2.3.1.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
    - 2.3.2. Kærefrister
      - 2.3.2.1. Gældende ret
      - 2.3.2.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer mv.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at etablere det lovgivningsmæssige grundlag for, at en række konkrete sager på det strafferetlige område, der i dag behandles i Justitsministeriets departement, fremover i stedet kan behandles af anklagemyndigheden.

Det drejer sig navnlig om sager om udlevering af personer til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse og sager om international fuldbyrkelse af visse strafferetlige afgørelser, f.eks. fuldbyrkelse her i landet af udenlandske afgørelser om fængselsstraf, bødestraf eller konfiskation.

Det er Justitsministeriets vurdering, at det vil være mere hensigtsmæssigt, hvis sådanne konkrete sager fremover be-

handles af anklagemyndigheden og ikke i Justitsministeriets departement, som det sker i dag.

Der foreslås derfor indsat de nødvendige bemyndigelsesbestemmelser i de relevante love, således at afgørelseskompetencen mv. i disse sager kan overføres til anklagemyndigheden.

Desuden foreslås, at justitsministeren i forbindelse med en overførsel af sagerne til anklagemyndigheden kan fastsætte regler om adgangen til at klage over anklagemyndighedens afgørelser i disse sager, herunder bestemmelser om, at afgørelserne ikke kan påklages til en anden administrativ myndighed.

Der foreslås endvidere en ændring af henvisningen i retsplejelovens § 327, stk. 5, 3. pkt., til § 392, stk. 2, vedrørende kære af afslag på fri proces, som Justitsministeriet er blevet opmærksom på ikke er korrekt. Herudover foreslås en ændring af retsplejelovens § 394, stk. 2, 1. pkt., idet Justitsministeriet er blevet opmærksom på, at der ikke er blevet fastsat regler om kærefrist i en række bestemmelser i forbindelse med tidligere lovændringer.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Behandling af sager om udlevering

2.1.1. Gældende ret

Sager om udlevering af personer til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse i et andet land behandles efter reglerne i udleveringsloven. Udleveringsloven indeholder dels regler om, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at udlevering kan ske, jf. lovens kapitel 2-2 b, dels regler om behandling af sager om udlevering, jf. lovens kapitel 3-3 b.

Kompetencen til at træffe beslutning om udlevering – med undtagelse af udlevering til de nordiske lande – er i dag tillagt justitsministeren. For så vidt angår sager om udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden fremgår kompetencen af lovens § 15, stk. 1, og for så vidt angår sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union (den europæiske arrestordre) fremgår kompetencen af lovens § 18 b, stk. 5.

Kompetencen til at træffe beslutning om udlevering til Finland, Island, Norge eller Sverige (den nordiske arrestordre) er derimod tillagt politidirektøren, jf. udleveringslovens § 18 h, stk. 4. Justitsministeriets departement er derfor normalt ikke involveret i behandlingen af denne type sager. Det følger dog af udleveringslovens § 18 h, stk. 4, at i de tilfælde, hvor der samtidig med en nordisk arrestordre foreligger en anden begæring om udlevering fra et land uden for Norden, træffes afgørelse om udlevering af justitsministeren.

Når en anmodning om udlevering eller en europæisk arrestordre modtages i Justitsministeriets departement, sendes den

til politiet på det sted, hvor den, som søges udleveret, har ophold, medmindre justitsministeren allerede på grundlag af oplysningerne i anmodningen eller den europæiske arrestordre finder at burde afslå udlevering. Efter modtagelsen af anmodningen eller arrestordren iværksætter politiet uden ophold den undersøgelse, der er nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt, jf. udleveringslovens § 12 og § 18 b, stk. 1.

Når politiets undersøgelse er afsluttet, forelægges spørgsmålet om udlevering for justitsministeren, der træffer afgørelse i sagen, jf. de ovenfor nævnte bestemmelser i udleveringslovens § 15, stk. 1, og § 18 b, stk. 5. I sager om udlevering på grundlag af en europæisk arrestordre følger det af udleveringslovens § 18 d, stk. 1, at justitsministerens afgørelse skal træffes snarest og så vidt muligt inden 10 dage efter, at den, der begæres udleveret, er anholdt her i landet eller har meddelt samtykke til udleveringen.

Udleveringsloven indeholder ikke tilsvarende sagsbehandlingsfrister for sager om udlevering til stater uden for EU, men i praksis behandles sådanne sager ligeledes normalt som sager af hastende karakter. Det skyldes bl.a., at den pågældende, der søges udleveret, ofte vil være varetægtsfængslet i anledning af udleveringssagen.

Træffer justitsministeren beslutning om udlevering, kan den, der skal udleveres, inden tre dage forlange, at politiet indbringer spørgsmålet om beslutningens lovlighed for retten på det sted, hvor den pågældende opholder sig, jf. udleveringslovens § 16 og § 18 b, stk. 5, 2. pkt. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der inden for en frist på tre dage kan kæres til landsretten. Indbringes beslutningen for retten, kan udlevering ikke ske, før beslutningen er fundet lovlig ved endelig retskendelse, jf. udleveringslovens § 17, stk. 1, 2. pkt., og § 18 e, stk. 1, 2. pkt. I sager om udlevering på grundlag af en europæisk arrestordre følger det § 18 d, stk. 2, at hvis udleveringsbeslutningen indbringes for retten, skal rettens endelige afgørelse så vidt muligt afsiges inden 60 dage efter anholdelsen af den pågældende her i landet.

Justitsministeren er i medfør af udleveringsloven tillagt beslutningskompetencen vedrørende en række forhold, der knytter sig til en beslutning om udlevering.

Det er således justitsministeren, der i medfør af udleveringslovens § 20, stk. 1, kan meddele tilladelse til, at en person, der er udleveret efter reglerne i udleveringsloven, underkastes strafforfølgning eller straffuldbyrkelse eller udleveres videre til tredjeland for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for.

Endvidere er det justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, der giver tilladelse til, at personer, der udleveres fra en fremmed stat til en anden, kan føres gennem Danmark, hvis betingelserne herfor er opfyldt, jf. udleveringslovens § 21, stk. 1. Da bemyndigelsesbestemmelsen ikke er udnyttet, meddeles sådanne tilladelser til transit i dag af justitsministeren.

Endelig følger det af udleveringslovens § 10, nr. 2, og § 10 j, stk. 1, at den udleverede ikke uden justitsministerens tilladelse må underkastes strafforfølgning ved en særdomstol.

Det er i øvrigt Justitsministeriets departement, der i dag udsteder europæiske arrestordre og fremsender udleveringsbegæring til stater uden for Den Europæiske Union og Norden i sager, hvor Danmark ønsker en person udleveret til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse. Denne kompetence er imidlertid ikke nærmere lovreguleret.

2.1.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.1.2.1. Overførsel af kompetence

Justitsministeriet finder, at beslutningskompetencen i konkrete sager om udlevering af personer til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse i et andet land bør overføres fra justitsministeren til anklagemyndigheden. Det bør således være anklagemyndigheden, der fremover træffer afgørelse om, hvorvidt udlevering kan ske både i sager om udlevering til en anden EU-medlemsstat og i sager om udlevering til stater uden for EU og Norden. Tilsvarende bør det være anklagemyndigheden, der udøver de øvrige beføjelser vedrørende udleveringssager, der er beskrevet ovenfor under punkt 2.1.1. Det bemærkes i øvrigt i den forbindelse, at kompetencen til at udstede europæiske arrestordre tillige fremover påtænkes placeret hos anklagemyndigheden.

Sager om udlevering rejser ofte forskellige spørgsmål af strafferetlig karakter, ligesom Justitsministeriets departements behandling af udleveringsbegæring i dag sker i samarbejde med politiet og anklagemyndigheden i den politikreds, hvor den pågældende opholder sig (og eventuelt sidder varetægtsfængslet i anledning af udleveringssagen). Endvidere er det anklagemyndigheden i den pågældende politikreds, som indbringer en beslutning om udlevering for byretten, såfremt den pågældende forlanger beslutningens lovlighed prøvet ved retten.

På den baggrund finder Justitsministeriet, at behandlingen af udleveringssager mere hensigtsmæssigt vil kunne placeres hos den overordnede anklagemyndighed.

Det foreslås derfor, at der i udleveringsloven indsættes en bemyndigelse til, at de beføjelser, der efter loven er tillagt justitsministeren, ved bekendtgørelse kan overføres til Rigsadvokaten, statsadvokaterne eller politidirektørerne. Det er i første omgang Justitsministeriets hensigt at udnytte bemyndigelsen til administrativt at overføre beføjelserne til Rigsadvokaten. Da det imidlertid på længere sigt kan vise sig hensigtsmæssigt, at beføjelserne placeres hos andre dele af anklagemyndigheden (statsadvokaterne eller politidirektørerne) giver den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse tillige mulighed herfor.

Det bemærkes, at det i forbindelse med gennemførelsen af Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgi-

velse mellem medlemsstaterne blev overvejet, hvorvidt kompetencen i disse sager burde placeres hos Justitsministeriets departement. Rammeafgørelsen indeholder ikke nærmere regler om, hvilke myndigheder medlemsstaterne skal udpege som kompetente myndigheder i relation til behandlingen af modtagne arrestordrer og udstedelse af arrestordrer.

Justitsministeriet fandt dengang i 2003, at kompetencen til at behandle sager i 1. instans om udlevering på grundlag af den europæiske arrestordre (både for så vidt angår udstedelsen af en arrestordre og behandlingen af en arrestordre udstedt af en anden medlemsstat) indtil videre burde placeres i Justitsministeriets departement. Der blev i den forbindelse bl.a. lagt vægt på, at en central placering af kompetencen til at træffe afgørelse om udlevering i henhold til den europæiske arrestordre ville sikre en ensartet behandling af sagerne. Dette ville især være hensigtsmæssigt i en periode, hvor der endnu ikke var en fast afgørelsespraksis i sagerne. Desuden blev der lagt vægt på, at hensynet til en ensartet administration af udleveringsloven talte for, at Justitsministeriets departement traf afgørelse om udlevering, uanset om der var tale om udlevering til en anden EU-medlemsstat eller til stater uden for EU. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lov nr. 433 af 10. juni 2003 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere og lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige (Gennemførelse af EU-rammeafgørelse om den europæiske arrestordre mv.), jf. Folketingstidende, 2002-03, tillæg A, side 4309.

Det er Justitsministeriets vurdering, at disse hensyn også vil blive tilgodeset ved at overføre behandlingen af udleveringssager – både sager om udlevering til andre EU-medlemsstater og til stater uden for EU – til Rigsadvokaten, der som central, overordnet anklagemyndighed vil kunne sikre en fortsat ensartet behandling af sagerne.

Kompetencen til at træffe afgørelse i sager om udlevering til et af de nordiske lande, som i dag er placeret hos politidirektørerne, jf. udleveringslovens § 18 h, stk. 4, foreslås ikke ændret. Dog findes det hensigtsmæssigt, at afgørelser i de tilfælde, hvor der samtidig med en nordisk arrestordre foreligger en begæring om udlevering fra et land uden for Norden, som i dag træffes af justitsministeren, også indtil videre henlægges til Rigsadvokaten.

Der henvises til § 1, nr. 2, i lovforslaget.

2.1.2.2. Afskærelse af klageadgang

Da beslutninger om udlevering – med undtagelse af udlevering inden for Norden – i dag træffes af Justitsministeriets departement, er der ikke mulighed for at påklage en sådan beslutning til en anden administrativ myndighed. Derimod er der i udleveringsloven fastsat en særlig let adgang for den, der er omfattet af en udleveringsbeslutning, til at få beslutningens lovlighed prøvet ved domstolene.

Det er Justitsministeriets vurdering, at ved en overførsel af afgørelseskompetencen i udleveringssager til Rigsadvoka-

ten, vil Rigsadvokatens beslutninger om udlevering som udgangspunkt blive omfattet af reglen om klageadgang i retsplejelovens § 98, stk. 4, hvorefter afgørelser truffet af Rigsadvokaten i 1. instans kan påklages til Justitsministeriets departement.

Justitsministeriet finder imidlertid, at den gældende ordning, hvorefter en beslutning om udlevering ikke kan påklages administrativt, men alene forlanges indbragt for retten, bør fastholdes. Det skyldes først og fremmest, at der med den særlig lette adgang til domstolsprøvelse ikke findes at være noget retssikkerhedsmæssigt behov for en administrativ klageadgang.

Hertil kommer, at sager om udlevering ofte er af hastende karakter. Det følger eksempelvis af artikel 17 i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre, hvoraf det fremgår, at medlemsstaterne skal behandle og fuldbyrde en europæisk arrestordre som en hastesag, ligesom bestemmelsen indeholder visse frister for sagsbehandlingstiden. Dette er afspejlet i tidsfristerne i udleveringslovens § 18 d, som er nærmere beskrevet ovenfor under punkt 2.1.1.

En ordning, hvorefter en beslutning om udlevering tillige skal kunne påklages administrativt, vil derfor gøre det meget vanskeligt at overholde de gældende regler om sagsbehandlingstid, der er fastsat på baggrund af rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Det foreslås derfor, at der i udleveringsloven indsættes en bemyndigelse til, at Justitsministeriet ved overførsel af kompetence i medfør af den foreslåede bestemmelse i udleveringslovens § 21 d, stk. 1, tillige kan fastsætte regler om, at afgørelser truffet i medfør af bemyndigelsen ikke kan påklages til en anden administrativ myndighed. I forbindelse med at det administrativt bliver fastsat, at kompetencen i udleveringssager henlægges til Rigsadvokaten, vil det administrativt blive bestemt, at Rigsadvokatens afgørelser i disse sager ikke kan påklages til Justitsministeriets departement.

Som nævnt ovenfor under punkt 2.1.1 træffes beslutning om udlevering til de nordiske lande i dag af politidirektørerne med mulighed for, at den, der skal udleveres, kan forlange politidirektørens beslutning om udlevering indbragt for domstolene på samme måde som i andre sager om udlevering. Rigsadvokaten har oplyst over for Justitsministeriet, at statsadvokaterne ikke i praksis modtager klager over politidirektørernes afgørelser om udlevering, selvom udleveringsloven ikke i dag indeholder bestemmelser om afskærelse af klageadgangen. Justitsministeriet finder imidlertid, at der for at sikre, at de enkelte ordninger om behandling af udleveringssager er ens, er grund til også at fastsætte regler, der afskærer adgangen til at påklage politidirektørernes udleveringsbeslutninger til statsadvokaten. Den foreslåede bemyndigelse giver derfor tillige mulighed herfor.

Der henvises til § 1, nr. 2, i lovforslaget.

2.2. Fuldbydelse af strafferetlige afgørelser

2.2.1. Gældende ret

2.2.1.1. Inden for Den Europæiske Union

Strafferetlige afgørelser, der er truffet i andre medlemsstater i Den Europæiske Union, kan fuldbyrdes her i landet efter reglerne i lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, jf. § 1, stk. 2. Lovens § 1, stk. 1, opregner de afgørelsestyper, der er omfattet af loven. For afgørelser truffet i Finland og Sverige gælder dog tillige de særlige regler om nordisk samarbejde, jf. § 1, stk. 3.

Det følger af lovens § 54, stk. 1, at justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, træffer afgørelse om anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation, bødestraf, fængselsstraf eller andre frihedsberøvende foranstaltninger og foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling og om anmodninger om anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse.

Bemyndigelsen i lovens § 54, stk. 1, er ikke udnyttet, hvorfor kompetencen i dag tilkommer Justitsministeriet.

For så vidt angår afgørelser om fuldbyrdelse af en fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning og afgørelser om fuldbyrdelse af en foranstaltning som alternativ til varetægtsfængsling træffer justitsministeren afgørelse i medfør af § 54, stk. 1, hvis justitsministeren finder, at anmodningen skal afslås. Findes der derimod ikke at være grunde til at afslå en anmodning om at overtage fuldbyrdelsen af en fængselsstraf mv. eller af en foranstaltning som alternativ til varetægtsfængsling, anmoder Justitsministeriets departement anklagemyndigheden om at indbringe sagen for retten, jf. lovens § 54 a og § 54 d. Afgørelse om fuldbyrdelse af fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning og foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling træffes herefter af domstolene, jf. § 54, stk. 2 og 3. Der henvises endvidere til bemærkningerne til lov nr. 347 af 14. maj 2008 om ændring af lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, lov om udlevering af lovovertrædere og lov om Det Centrale Dna-profilregister (Gennemførelse af rammeafgørelsen om en europæisk bevissikringskendelse og rammeafgørelsen om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraf mv.) jf. Folketings Tidende, 2007-08, 2. samling, tillæg A, side 3031-3032.

For så vidt angår afgørelser om fuldbyrdelse af bødestraf og konfiskation træffes afgørelsen af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, jf. lovens § 54, stk. 1. Der gælder dog en særlig let adgang til domstolsprøvelse i sådanne sager, jf. lovens § 56, stk. 1, hvorefter enhver, som er part i sagen, kan forlange, at anklagemyndigheden indbringer Justitsministeriets afgørelse for retten.

For så vidt angår afgørelser om anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse, træffes disse af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, uden særlig adgang til domstolsprøvelse. Det følger dog af lovens § 29 n, at når tilsyn er overtaget, finder bestemmelserne i straffeloven og straffuldbyrdelsesloven mv. dog anvendelse på senere afgørelser, der træffes her i landet i forbindelse med tilsynet. Således vil afgørelser, der indebærer fuldbyrdelse eller fastsættelse af fængselsstraf for betingede domme, skulle træffes af domstolene, jf. straffelovens §§ 60-61.

Lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union indeholder endvidere en række tidsfrister for behandlingen af de ovenfor omtalte sager. Afgørelser om fuldbyrdelse af en fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning træffes så vidt muligt inden 90 dage efter modtagelsen af anmodningen fra udstedelsesstaten, mens afgørelser om anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter mv. træffes hurtigst muligt og senest 60 dage efter modtagelsen af dommen eller afgørelsen, jf. § 54, stk. 4 og 5. Afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling træffes hurtigst muligt og senest 20 arbejdsdage efter modtagelsen af anmodningen fra udstedelsesstaten, jf. § 54, stk. 6, 1. pkt.

2.2.1.2. Uden for Den Europæiske Union og Norden

Efter reglerne i lov om international fuldbyrdelse af straf mv. kan udenlandske afgørelser om straf fuldbyrdes her i landet og danske afgørelser om straf fuldbyrdes i udlandet, jf. lovens § 1, stk. 1. Loven gælder for afgørelser, der ikke er omfattet af enten lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union eller af lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf mv., jf. lovens § 1, stk. 2 og 3.

De afgørelser, der er omfattet af loven, er bl.a. fuldbyrdelse af afgørelser om bøde og konfiskation og afgørelser om overførsel af domfældte i medfør af den europæiske konvention af 21. marts 1983 om overførsel af domfældte og tillægsprotokollen hertil. Loven tillægger justitsministeren kompetence på en række punkter vedrørende behandlingen af de konkrete sager.

Lovens § 2, stk. 1, bestemmer, at afgørelser, som er omfattet af konventionen om overførsel af domfældte, kan fuldbyrdes efter konventionens regler. Afgørelse om samtykke til overførsel efter konventionen (både i sager, hvor Danmark er domsland, og hvor Danmark er fuldbyrdelsesland) træffes af justitsministeren, jf. § 2, stk. 2.

Endvidere er det justitsministeren, der kan bestemme, at fuldbyrdelse af en udenlandsk afgørelse i Danmark skal ske efter reglerne i konventionens artikel 10 om fortsat fuldbyrdelse – og ikke efter reglerne i konventionens artikel 11 om omsætning af straffen, som er hovedreglen – hvis det ikke

ellers vil være muligt at få en domfældt overført hertil, jf. lovens § 3, stk. 3. Selve afgørelsen om omsætning eller tilpasning af straffen træffes af domstolene, jf. lovens § 3, stk. 2 og 3.

Sager, som efter loven skal afgøres af en domstol her i landet, indbringes af anklagemyndigheden for byretten på det sted, hvor den pågældende bor. Har den pågældende ikke bopæl her i landet, bestemmer justitsministeren, hvilken byret der skal behandle sagen, jf. lovens § 6.

Endvidere kan justitsministeren, når humanitære eller andre særlige hensyn taler derfor, bestemme, at straf mv., som er pålagt i en anden stat, kan fuldbyrdes her i landet, selvom der ikke i forhold til den pågældende stat gælder en af de i loven omhandlede konventioner eller overenskomster, jf. lovens § 10, stk. 1. I forbindelse med sådanne aftaler i enkelt-sager fastsætter justitsministeren ligeledes, i hvilket omfang reglerne i loven og de heri nævnte konventioner skal fraviges, og hvorvidt aftalen kan indgås på vilkår om, at der på tilsvarende betingelser kan ske fuldbyrdelse i den anden stat af afgørelser, der er fastsat her i landet vedrørende personer, der er hjemmehørende i den anden stat, jf. lovens § 10, stk. 3 og 4.

2.2.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.2.2.1. Overførsel af kompetence

Justitsministeriet finder, at beslutningskompetencen i konkrete sager om fuldbyrdelse af udenlandske strafferetlige afgørelser i Danmark og fuldbyrdelse af visse danske strafferetlige afgørelser i udlandet bør overføres til anklagemyndigheden. Det bør således være anklagemyndigheden, der fremover træffer afgørelse om, hvorvidt udenlandske afgørelser kan fuldbyrdes i Danmark, både når afgørelserne er truffet i en anden EU-medlemsstat, og når afgørelserne er truffet i en stat uden for EU og Norden. Tilsvarende bør det være anklagemyndigheden, der for så vidt angår visse typer af sager om fuldbyrdelse vurderer, hvorvidt der er grundlag for at anmode udenlandske myndigheder om at fuldbyrde strafferetlige afgørelser, der er truffet i Danmark.

Det bemærkes i den forbindelse, at sager om overførsel af domfældte personer til afsoning i hjemlandet ikke påtænkes udlagt til anklagemyndigheden.

Sager om fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser i Danmark rejser ofte forskellige spørgsmål af strafferetlig karakter, ligesom Justitsministeriets departements behandling af sagerne i dag sker i samarbejde med politi og anklagemyndighed i den relevante politikreds. Skal sagen indbringes for retten, forstås dette ligeledes af anklagemyndigheden.

På den baggrund finder Justitsministeriet, at behandlingen af sagerne mere hensigtsmæssigt vil kunne placeres hos anklagemyndigheden.

Det foreslås derfor, at der i lov om international fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser mv. indsættes en bemyn-

digelse til, at justitsministeren kan henlægge de beføjelser, der i dag efter loven tilkommer justitsministeren i konkrete sager om fuldbyrdelse, til en anden administrativ myndighed. Det er i første omgang Justitsministeriets hensigt at udnytte bemyndigelsen til administrativt at overføre beføjelserne til Rigsadvokaten.

I lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union er der allerede indsat de fornødne bemyndigelsesbestemmelser, der gør det muligt for Justitsministeriet at overføre beslutningskompetencen til andre myndigheder, herunder til Rigsadvokaten, hvorfor der ikke er behov for at indsætte nye bemyndigelsesbestemmelser i denne lov.

Der henvises til § 3 i lovforslaget.

2.2.2.2. Afskærelse af klageadgang

Da det er Justitsministeriets departement, der behandler de sager om fuldbyrdelse af strafferetlige afgørelser, som påtænkes overført til anklagemyndigheden, er der i dag ikke adgang til administrativ rekurs i de tilfælde, hvor ministeriet træffer afgørelse. Derimod er der i nogle af sagskategorierne fastsat en særlig let adgang til domstolsprøvelse, jf. ovenfor under punkt 2.2.1.

Det er Justitsministeriets vurdering, at der ved en overførsel af sagerne til Rigsadvokaten som udgangspunkt – i det omfang der træffes afgørelse i sagerne – vil være klageadgang til Justitsministeriets departement i medfør af retsplejelovens § 98, stk. 4, hvorefter afgørelser truffet af Rigsadvokaten i 1. instans kan påklages til Justitsministeriets departement.

Justitsministeriet finder imidlertid, at den gældende ordning, hvorefter afgørelserne i disse sager ikke kan påklages administrativt, bør fastholdes. Det skyldes dels, at der i en række af sagerne er fastsat særlig let adgang til domstolsprøvelse, hvorfor der ikke findes at være noget retssikkerhedsmæssigt behov for en administrativ klageadgang, dels at der for de sager, som er omfattet af lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, er fastsat en række tidsfrister for sagsbehandlingen, jf. ovenfor under punkt 2.2.1.1, på baggrund af de bagvedliggende EU-rammeafgørelser, som loven gennemfører. En ordning hvorefter afgørelser i disse sager skal kunne påklages administrativt, vil derfor gøre det vanskeligt at overholde de disse frister.

Det foreslås derfor, at der i både lov om international fuldbyrdelse af straf mv. og i lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union indsættes bemyndigelse til, at Justitsministeriet kan fastsætte regler om, at afgørelser i sager om fuldbyrdelse truffet i medfør af bemyndigelse ikke skal kunne påklages til en anden administrativ myndighed. I forbindelse med at det administrativt bliver fastsat, at kompetencen i sagerne henlægges til Rigsadvokaten, vil det administrativt blive bestemt, at Rigsadvokatens afgørelser i disse sager ikke kan påklages til Justitsministeriets departement.

Der henvises til § 2 og § 3 i lovforslaget.

2.3. Kære

2.3.1. Kære af afslag på fri proces

2.3.1.1. Gældende ret

Det følger af retsplejelovens § 327, stk. 5, 3. pkt., at afslag på fri proces til en sag, der behandles af Sø- og Handelsretten eller af landsretten som 1. instans, uanset § 392, stk. 2, kan kæres uden særlig tilladelse.

2.3.1.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er blevet opmærksom på, at henvisningen i retsplejelovens § 327, stk. 5, 3. pkt., til § 392, stk. 2, vedrørende kære af afslag på fri proces til en sag, der behandles af landsretten som 1. instans eller af Sø- og Handelsretten, ikke er korrekt. Det foreslås derfor, at henvisningen ændres således, at der retteligt henvises til § 392, stk. 3, og § 392 a, stk. 2.

2.3.2. Kærefrister

2.3.2.1. Gældende ret

Det følger af retsplejelovens § 394, stk. 2, 1. pkt., at hvis der er meddelt kæretilladelse efter §§ 389, 391 eller 392, skal kære ske inden 2 uger efter, at tilladelsen er meddelt ansøgeren.

2.3.2.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er blevet opmærksom på, at der ikke er blevet fastsat regler om kærefrist i en række bestemmelser i retsplejeloven i forbindelse med tidligere lovændringer.

Det foreslås af hensyn til sagernes fremme, at hvis der er meddelt tilladelse til at kære rettens beslutning om fritagelse fra at anvende domstolens sagsportal eller afslag herpå efter retsplejelovens § 148 a, stk. 4, hvis der efter § 389 a, stk. 1, er meddelt tilladelse til at kære kendelser og andre beslutninger, der afsiges af byretten under hovedforhandlingen eller under dennes forberedelse, eller hvis der efter § 392 a, stk. 2, er meddelt tilladelse til at kære Sø- og Handelsrettens kendelser, skal kære ske inden 2 uger efter, at tilladelsen er meddelt ansøgeren.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne af betydning.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget vedrører overførsel af kompetencen fra Justitsministeriets departement til anklagemyndigheden til at behandle sager omfattet af Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA af 24. februar 2005 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestraffe, Rådets rammeafgørelse 2006/783/RIA af 6. oktober 2006 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation, Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union, Rådets rammeafgørelse 2008/947/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme og afgørelser om prøvetid med tilsyn med henblik på tilsyn med tilsynsforanstaltninger og alternative sanktioner og Rådets rammeafgørelse 2009/829/RIA af 23. oktober 2009 om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling.

Justitsministeriet vil i forbindelse med, at sagerne overføres til anklagemyndigheden, i fornødent omfang og i overensstemmelse med de nævnte rammeafgørelser orientere Rådets Generalsekretariat om, hvilke myndigheder i Danmark der fremover vil være kompetente til at træffe afgørelse mv. i sager omfattet af rammeafgørelserne.

8. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 14. december 2015 til den 11. januar 2016 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Procesbevillingsnævnet, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Rigsadvokaten, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Statsadvokater, Rigspolitiet, Politidirektørforeningen, Politiforbundet, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Fængselsforbundet, Advokatrådet, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Institut for Menneskerettigheder, Retssikkerhedsfonden, Retspolitisk Forening, Det Kriminalpræventive Råd, Foreningen af Fængselsinspektører m.fl., Kriminalforsorgsforeningen, HK Landsklubben Danmarks Domstole, HK

Landsklubben for Kriminalforsorgen, Amnesty International, Danske Advokater, Landsforeningen KRIM, Justitia,

Rigsombudsmanden for Færøerne og Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgene	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget vedrører overførsel af kompetencen fra Justitsministeriets departement til anklagemyndigheden til at behandle sager omfattet af Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002, Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA af 24. februar 2005, Rådets rammeafgørelse 2006/783/RIA af 6. oktober 2006, Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008, Rådets rammeafgørelse 2008/947/RIA af 27. november 2008 og Rådets rammeafgørelse 2009/829/RIA af 23. oktober 2009. Justitsministeriet vil i forbindelse med, at sagerne overføres til anklagemyndigheden, i fornødent omfang og i overensstemmelse med de nævnte rammeafgørelser orientere Rådets Generalsekretariat om, hvilke myndigheder i Danmark der fremover vil være kompetente til at træffe afgørelse mv. i sager omfattet af rammeafgørelserne.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det følger af udleveringslovens § 21, stk. 1, at justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, kan tillade, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden, føres gennem riget, såfremt bestemmelserne i § 2 og § 2 a eller §§ 4-6 ikke ville være til hinder for, at der skete udlevering her fra landet for den pågældende handling.

Det foreslås, at den i bestemmelsen indeholdte adgang til bemyndigelse udgår.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der foreslås indsat en generel bemyndigelsesbestemmelse, som omfatter alle beføjelser, der efter loven er tillagt justitsministeren, jf. lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 2

Det er i dag justitsministeren, der træffer afgørelse i sager om udlevering til andre lande end de nordiske lande.

Der foreslås med *stk. 1* indført en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter justitsministeren kan fastsætte regler om, at de beføjelser, der i loven er tillagt justitsministeren, kan udøves af Rigsadvokaten, statsadvokaterne eller politidirektørerne.

Bemyndigelsen påtænkes i første omgang udnyttet til administrativt at overføre kompetencen til at træffe afgørelse i sager om udlevering mv. fra Justitsministeriets departement til Rigsadvokaten. Da det imidlertid på længere sigt kan vise sig hensigtsmæssigt, at beføjelserne placeres hos andre dele af anklagemyndigheden, f.eks. hos statsadvokaterne, giver den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse tillige mulighed herfor.

I *stk. 2* foreslås indsat en bemyndigelse til, at justitsministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse efter *stk. 1* eller i medfør af udleveringslovens § 18 h, stk. 4, 1. pkt. (om afgørelser om udlevering truffet af politidirektøren på grund-

lag af en nordisk arrestordre). Bestemmelsen giver bl.a. mulighed for at afskære klageadgang over sådanne afgørelser.

Bestemmelsen påtænkes i første omgang udnyttet til at afskære adgangen til at påklage afgørelser efter udleveringsloven til Justitsministeriets departement i forbindelse med, at afgørelseskompetencen overføres til Rigsadvokaten. Det er således hensigten, at retsplejelovens § 98, stk. 4, hvorefter afgørelser, der træffes af Rigsadvokaten som 1. instans, kan påklages til justitsministeren, ikke skal finde anvendelse i sager, der behandles efter udleveringsloven. Den foreslåede bestemmelse tilsigter således at fravige den generelle ordning i retsplejelovens § 98, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til punkt 2.1.2.1. og 2.1.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1

Med den foreslåede bestemmelse bemyndiges justitsministeren til at fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse efter lovens § 54, stk. 1, herunder at afgørelserne ikke skal kunne indbringes for anden administrativ myndighed.

Bestemmelsen påtænkes i første omgang udnyttet til at afskære adgangen til at påklage afgørelser efter lovens § 54, stk. 1, til Justitsministeriets departement i forbindelse med, at afgørelseskompetencen overføres til Rigsadvokaten. Det er således hensigten, at retsplejelovens § 98, stk. 4, hvorefter afgørelser, der træffes af Rigsadvokaten som 1. instans, kan påklages til justitsministeren, ikke skal finde anvendelse i denne type sager. Den foreslåede bestemmelse tilsigter således at fravige den generelle ordning i retsplejelovens § 98, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til punkt 2.2.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Til nr. 1

Lov om international fuldbyrdelse af straf mv. indeholder i dag en række bestemmelser, hvorved kompetencen til at træffe afgørelser i medfør af loven tillægges justitsministeren.

Der foreslås i § 2, stk. 2, indsat en bemyndigelse til, at kompetencen til at træffe afgørelse om samtykke til overførsel i henhold til konventionen om overførsel af domfældte kan overføres fra Justitsministeriets departement til anden administrativ myndighed. Dette gælder både i sager, hvor Danmark er domsland, og i sager hvor Danmark er fuldbyrdesland.

Desuden foreslås der i § 6, 2. pkt., indsat en bemyndigelse til, at kompetencen til at bestemme ved hvilken byret sager, der efter loven skal afgøres af en domstol, skal behandles, i

de tilfælde hvor den pågældende ikke har bopæl her i landet, kan overføres fra Justitsministeriets departement til anden administrativ myndighed.

Endelig foreslås der i § 10, stk. 1, indsat en bemyndigelse til, at kompetencen til i konkrete tilfælde at beslutte, at straf mv., som er pålagt i en anden stat, kan fuldbyrdes her i landet, selv om der ikke gælder en konvention eller overenskomst mellem Danmark og den pågældende stat, kan overføres fra Justitsministeriets departement til anden administrativ myndighed.

Bemyndigelserne påtænkes i første omgang udnyttet til at overføre kompetencen efter bestemmelserne fra Justitsministeriets departement til Rigsadvokaten. Det kan imidlertid på længere sigt vise sig hensigtsmæssigt, at beføjelserne placeres hos anden administrativ myndighed, f.eks. hos statsadvokaterne. Kompetencen efter § 2, stk. 2, i sager om overførsel af domfældte fra Danmark til afsoning i en anden stat (dvs. hvor Danmark er domsland) påtænkes dog ikke henlagt til Rigsadvokaten.

Der henvises i øvrigt til punkt 2.2.1.2. og 2.2.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Lov om international fuldbyrdelse af straf mv. indeholder i dag en række bestemmelser, hvorved kompetencen til at træffe afgørelser i medfør af loven tillægges justitsministeren.

Der foreslås i § 3, stk. 3, 1. pkt., indsat en bemyndigelse til, at kompetencen til at bestemme, at fuldbyrdelse af en udenlandsk afgørelse om frihedsstraf skal ske efter konventionens regler om fortsat fuldbyrdelse og ikke reglerne om om-sætning, jf. § 3, stk. 2, kan overføres fra Justitsministeriets departement til anden administrativ myndighed.

Desuden foreslås i § 10, stk. 3, indsat en bemyndigelse til, at kompetencen til at bestemme, i hvilket omfang lovens kapitler 2 og 4 eller 3-4 og de heri nævnte konventioner skal fraviges i forbindelse med konkrete aftaler om overførsel af domfældte efter § 10, stk. 1, kan overføres fra Justitsministeriets departement til anden administrativ myndighed.

Bemyndigelserne påtænkes i første omgang udnyttet til at overføre kompetencen efter bestemmelserne fra Justitsministeriets departement til Rigsadvokaten. Det kan imidlertid på længere sigt vise sig hensigtsmæssigt, at beføjelserne placeres hos anden administrativ myndighed, f.eks. hos statsadvokaterne.

Der henvises i øvrigt til punkt 2.2.1.2. og 2.2.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det følger af § 10, stk. 4, at justitsministeren i nødvendigt omfang i forbindelse med en aftale som nævnt i § 10, stk. 1,

kan indgå på, at der på tilsvarende betingelser kan ske fuldbyrdelse i en anden stat af straf mv., der er fastsat her i landet vedrørende personer, der er hjemmehørende i den anden stat.

Der foreslås i § 10, stk. 4, indsat en bemyndigelse til, at denne kompetence kan overføres fra Justitsministeriets departement til anden administrativ myndighed.

Bemyndigelsen påtænkes i første omgang udnyttet til at overføre kompetencen efter bestemmelsen fra Justitsministeriets departement til Rigsadvokaten. Det kan imidlertid på længere sigt vise sig hensigtsmæssigt, at beføjelserne placeres hos anden administrativ myndighed, f.eks. hos statsadvokaterne.

Der henvises i øvrigt til punkt 2.2.1.2. og 2.2.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Der foreslås i en ny § 12 b indsat en bemyndigelse til, at justitsministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet efter loven i henhold til de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser, jf. lovforslagets § 3, nr. 1-3. Bestemmelsen giver bl.a. mulighed for at afskære klageadgang over sådanne afgørelser.

Bestemmelsen påtænkes i første omgang udnyttet til at afskære adgangen til at påklage afgørelser efter loven til Justitsministeriets departement i forbindelse med, at afgørelseskompetencen overføres til Rigsadvokaten. Det er således hensigten, at retsplejelovens § 98, stk. 4, hvorefter afgørelser, der træffes af rigsadvokaten som 1. instans, kan påklages til justitsministeren, ikke skal finde anvendelse i denne type sager. Den foreslåede bestemmelse tilsigter således at fravige den generelle ordning i retsplejelovens § 98, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til punkt 2.2.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1

Det følger af retsplejelovens § 327, stk. 5, 3. pkt., at afslag på fri proces til en sag, der behandles af Sø- og Handelsretten eller af landsretten som 1. instans, uanset § 392, stk. 2, kan kæres uden særlig tilladelse.

Justitsministeriet er blevet opmærksom på, at henvisningen i retsplejelovens § 327, stk. 5, 3. pkt., til § 392, stk. 2, er forkert, og det foreslås som følge heraf, at der henvises til de rette bestemmelser i retsplejeloven, som er § 392, stk. 3, og § 392 a, stk. 2, hvor det fremgår, at landsrettens og Sø- og Handelsrettens kendelser kan kæres med Procesbevillingsnævnets tilladelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det fremgår af retsplejelovens § 394, stk. 2, 1. pkt., at kære skal ske inden kærefristens udløb eller, hvis der er meddelt kærertiladelse efter §§ 389, 391 eller 392, inden 2 uger efter, at tilladelsen er meddelt ansøgeren.

Det følger af retsplejelovens § 148 a, stk. 4, som blev indsat ved lov nr. 1867 af 29. december 2015 om ændring af retsplejeloven, lov om Domstolsstyrelsen og lov om retsafgifter (Digitalisering af retsprocessen i borgerlige sager, oprettelse af en domsdatabase m.v.), at rettens beslutning om fritagelse fra at anvende domstolens sagsportal eller afslag herpå ikke uden Procesbevillingsnævnets tilladelse kan indbringes for højere ret.

Efter retsplejelovens § 389 a, stk. 1, som blev indsat ved lov nr. 737 af 26. juni 2014 om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Revision af reglerne om behandling af civile sager og syn og skøn, forhøjelse af beløbsgrænse for anke, indførelse af deltidsordning for dommere m.v., medieannoncering af tvangsauktioner, tvangsfuldbyrdelse af digitale lånedokumenter, skriftlig behandling af anke i straffesager med samstemmende påstand m.v.), kan kendelser og andre beslutninger, der afsiges af byretten under hovedforhandlingen eller under dennes forberedelse, kun kæres med Procesbevillingsnævnets tilladelse.

Efter retsplejelovens § 392 a, stk. 2, kan Sø- og Handelsrettens kendelser og beslutninger, der ikke er afsagt efter reglerne i § 253, ligeledes kun kæres med Procesbevillingsnævnets tilladelse.

Det foreslås af hensyn til sagernes fremme, at hvis der er meddelt kærertiladelse efter retsplejelovens § 148 a, stk. 4, § 389 a, stk. 1, eller § 392 a, stk. 2, skal kære ske inden 2 uger efter, at tilladelsen er meddelt ansøgeren.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. maj 2016.

Til § 6

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed.

Den foreslåede bestemmelse fastslår, at de foreslåede ændringer ikke gælder for Færøerne og Grønland. De foreslåede ændringer af lov om udlevering af lovovertrædere og lov om international fuldbyrdelse af straf mv., jf. lovforslagets §§ 1 og 3, kan dog ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 21. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, kan tillade, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden, føres gennem riget, såfremt bestemmelserne i § 2 og § 2 a eller §§ 4-6 ikke ville være til hinder for, at der skete udlevering her fra landet for den pågældende handling.

Stk. 2-4. ---

§ 54. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, træffer afgørelse om anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation, bødestraf, fængselsstraf eller andre frihedsberøvende foranstaltninger og foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling og om anmodninger om anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2-6. ---

§ 1

I lov om udlevering af lovovertrædere, jf. lovbekendtgørelse nr. 833 af 25. august 2005, som senest ændret ved § 3 i lov nr. 428 af 1. maj 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 21, *stk. 1*, udgår »eller den, ministeren bemyndiger dertil,«.

2. Efter § 21 c indsættes:

»§ 21 d. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at rigsadvokaten, statsadvokaterne eller politidirektørerne kan udøve de beføjelser, der i denne lov er tillagt justitsministeren.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse efter stk. 1 eller i medfør af § 18 h, stk. 4, 1. pkt., herunder at afgørelserne ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.«

§ 2

I lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, jf. lovbekendtgørelse nr. 213 af 22. februar 2013, som ændret ved § 2 i lov nr. 1572 af 15. december 2015, foretages følgende ændring:

1. I § 54 indsættes som *stk. 7*:

»*Stk. 7.* Justitsministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse efter stk. 1, herunder at afgørelserne ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.«

§ 3

I lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lovbe-
kendtgørelse nr. 740 af 18. juli 2005, som ændret ved § 2 i
lov nr. 428 af 1. maj 2013, foretages følgende ændringer:

§ 2. ---

Stk. 2. Afgørelse om samtykke efter konventionens art. 3,
stk. 1, litra f, træffes af justitsministeren.

§ 3. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Justitsministeren kan, hvis det ellers ikke vil være
muligt at få en domfældt overført hertil, bestemme, at fuld-
byrdelse af den udenlandske afgørelse skal ske efter reglerne
i konventionens art. 10 om fortsat fuldbyrdelse. Der skal ske
tilpasning af sanktionen i overensstemmelse med art. 10, stk.
2. Afgørelsen om tilpasning træffes ved dom.

§ 6. Sager, som skal afgøres af en domstol her i landet,
indbringes af anklagemyndigheden for byretten på det sted,
hvor den pågældende bor. Har den pågældende ikke bopæl
her i landet, bestemmer justitsministeren, hvilken byret der
skal behandle sagen.

§ 10. Gælder der i forhold til en anden stat ikke nogen af
de i kapitel 2-3 a nævnte konventioner eller af de i § 9
nævnte overenskomster, kan justitsministeren, når humani-
tære eller andre særlige hensyn taler derfor, bestemme, at
straf mv., som er pålagt i den anden stat, kan fuldbyrdes her
i landet.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Justitsministeren fastsætter i forbindelse med de i
stk. 1 nævnte afgørelser, i hvilket omfang bestemmelserne i
denne lovs kapitler 2 og 4 eller 3-4 og de heri nævnte kon-
ventioner skal fraviges, jf. dog § 11.

Stk. 4. I nødvendigt omfang kan justitsministeren i forbin-
delse med en aftale som nævnt i stk. 1 indgå på, at der på
tilsvarende betingelser kan ske fuldbyrdelse i en anden stat
af straf mv., der er fastsat her i landet vedrørende personer,
der er hjemmehørende i den anden stat.

1. I § 2, stk. 2, § 6, 2. pkt., og § 10, stk. 1, indsættes efter
»justitsministeren«: »eller den, ministeren bemyndiger der-
til«.

2. I § 3, stk. 3, 1. pkt., og § 10, stk. 3, indsættes efter »Ju-
stitsministeren«: »eller den, ministeren bemyndiger dertil,«.

1. I § 2, stk. 2, § 6, 2. pkt., og § 10, stk. 1, indsættes efter
»justitsministeren«: »eller den, ministeren bemyndiger der-
til«.

1. I § 2, stk. 2, § 6, 2. pkt., og § 10, stk. 1, indsættes efter
»justitsministeren«: »eller den, ministeren bemyndiger der-
til«.

2. I § 3, stk. 3, 1. pkt., og § 10, stk. 3, indsættes efter »Ju-
stitsministeren«: »eller den, ministeren bemyndiger dertil,«.

3. I § 10, stk. 4, indsættes efter »justitsministeren«: »eller
den, ministeren bemyndiger dertil,«.

4. Efter § 12 a indsættes i *kapitel 5*:

»§ 12 b. Justitsministeren kan fastsætte regler om adgan-
gen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til be-
myndigelse efter denne lov, herunder at afgørelserne ikke
kan indbringes for anden administrativ myndighed.«

§ 4

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1255 af 16. november 2015, foretages følgende ændringer:

§ 327. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. [...]. Uanset § 392, stk. 2, kan afslag på fri proces til en sag, der behandles af Sø- og Handelsretten eller af landsretten som 1. instans, kæres uden særlig tilladelse.

1. I § 327, *stk. 5, 3. pkt.*, ændres »§ 392, stk. 2,« til: »§ 392, stk. 3, og § 392 a, stk. 2,«.

§ 394. ---

Stk. 2. Kære skal ske inden kærefristens udløb eller, hvis der er meddelt tilladelse efter § 389, § 391 eller § 392, inden 2 uger efter, at tilladelsen er meddelt ansøgeren. [...].

2. I § 394, *stk. 2, 1. pkt.*, ændres »§ 389, § 391 eller § 392« til: »§ 148 a, stk. 4, § 389, § 389 a, stk. 1, § 391, 392 eller § 392 a, stk. 2«.

§ 5

Loven træder i kraft den 1. maj 2016.

§ 6

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Lovens §§ 1 og 3 kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.